

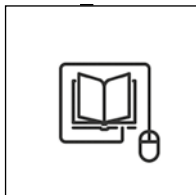
326

EL BUTLLETÍ

UNIÓ EXCURSIONISTA DE VIC abril/maig/juny_2024

ÍNDEX

EDITORIAL 3

Vocabulari de la UEVIC

EL BUTLLETÍ 5

Buscant col·laboradors

CICLOTURISME 7

Ruta dels castells a Eifel

100 anys 17

1924

AQUÍ, ARA I AHIR 18

La Mare de Déu del Mont

ENTITAT 19

Jornades Verdaguer

BTT 22

Repte 2024 nord sud

LA FOTO 26

Eixeibrats!

EL LLIBRE 27

NOTÍCIES 28

AGENDA 31

VAL LA PENA ANAR-HI 31

Equip de redacció:

- **Joan Conill** (Cap de redacció)
- **Pep Campàs**
- **Jana Lüscher**
- **Lluís Santanach**

Col·laboren en aquest número:

- Ferran Candela** - Cicloturisme
- Oriol Torrents**: BTT
- Grup Motor J.V.Exc**: Jornades Verdaguer 2024
- Jordi Anglada**: El Llibre
- Miquel Colomà**: Val la pena anar-hi!

Portada

Torre de les Bruixes de Rheinbach
Autor: **Ferran Candela**

Tot el que s'expressa en els articles del BUTLLETÍ és responsabilitat dels seus autors

Casa Galadies
C. de la Riera, 22
08500 VIC
Tel. 93 885 51 20
unioexcursionistavic.org

Disseny i impressió:

Pla Montferrer Disseny / Dipòsit legal B-20.126-95

Imprès en paper 100% reciclat i ecològic amb tintes vegetals

Núria Macià Casanovas

Vocabulari de la Unió

Motxilla

f. [LC] [SP] Sac, generalment de tela o de cuir, que hom porta a l'esquena, penjat per mitjà de corretges que passen per sobre les espatlles, i que serveix per a portar aliments i estris necessaris per a excursionistes, caçadors, etc.

Aquesta vegada, he triat la paraula “motxilla” perquè és un objecte sempre present en les nostres aventures excursionistes amb el que acabem tenint un vincle prou fort com per incorporar-la al vocabulari de la Unió.

Elles, les motxilles, hi són abans, durant i després de les nostres excursions.

La preparació de la motxilla, abans de la sortida, és important, de fet és quasi bé un ritual. Cal valorar tot el que necessitem, tant si es tracta d'una sortida llarga com d'una de curta. La selecció del que decidim posar-hi o no a dins, pot condicionar que gaudim o patim més o menys durant l'excursió. Quan penso en “fer la motxilla” em venen al cap aquells desplegaments de tot el material a sobre el llit i les preguntes: hi entrarà tot? pesarà massa, puc prescindir d'alguna cosa?, passarem fred?, em deixo res? No sempre tenim resposta per a totes i, malgrat

això, hem de prendre decisions. Diria, que en aquest procés, la prudència i la seguretat haurien de ser les nostres guies.

Durant l'excursió, la motxilla sempre hi és i, com nosaltres, va acumulant quilòmetres i metres de desnivell.

Durant l'excursió, la motxilla sempre hi és i, com nosaltres, va acumulant quilòmetres i metres de desnivell. De fet, quan més gastades i marcades, més ens evidencien que ens han acompanyat en els nostres recorreguts. Les motxilles ens ajuden a fer passar la set, a no passar gana, ens donen abric i escalfor, ens guarden tot el que necessitem per curar ferides o qualsevol altre malestar. A voltes, pesen una mica massa, a voltes són lleugeres i sempre, sempre, les sentim a les nostres espatlles, unes espatlles que es van carregant a mesura que passen les hores i els dies.

Després de la caminada, ruta o el que sigui, ve la part, per mi, més farragosa. Tornem a casa i toca desmuntar la motxilla, endreçar i netejar. Com més ràpid superem el “tràngol” més satisfacció. M’agrada pensar que, després de l’endreça, no queden més rastres que els records i les imatges de l’excursió que s’han gravat al nostre cervell. Per últim, això sí, una bona airejada a la motxilla buida i ja la tenim a punt per la propera aventura a la muntanya.

Quan penso en aquest darrer procés, em ve al cap una anècdota de quan era petita i anava al cau, els campaments eren el moment més esperat i desitjat de cada temporada; la motxilla pels 8-10 dies sempre anava carregada amb més roba de la que al final feia servir i ja sabeu, que una vegada immersos al mig de la natura, no cal canviar-se tant com ens pensem abans de sortir. Quan tornava a casa, sempre passava el mateix, posava la bossa de la roba bruta a rentar i feia el gest d’endreçar la que, per a mi era la roba neta. La meva mare sempre deia: “Tot a rentar, que tota la roba fa la mateixa pudor”.

Potser sí que quan tornem tota la motxilla fa una mica de “tuf”, però és el preu de tot el que hem gaudit i sumat. Doncs a base de fer motxilles, ens acabarem omplint la motxilla de la nostra vida amb experiències, valors, bones companyies i molts bons moments de felicitat.

Presidenta de la Unió Excursionista de Vic

El Butlletí busca col.laboradors

Col.laboradors? Doncs sí! Ara fa poc més d'un any que la nostra presidenta ja se'n feia ressò en una magnífica editorial, però crec que és necessari fer de nou una crida per seguir tirant endavant aquesta publicació centenària. El Butlletí ha set i ha de ser el mirall de l'entitat on s'hi podrien reflectir el dia a dia de molts dels nostres socis i seccions a més d'altres aportacions externes amb articles relacionats amb qualsevol tema de la nostra entitat.

El Butlletí, al llarg dels anys, ha estat sempre una "espècie" en evolució. Des del primer exemplar del Centre Excursionista de Vic al 1912, la decisió de diferents socis i juntes directives, el van empènyer endavant, a vegades amb més voluntat que encert fins al 1987, data en la qual es va crear un primer equip de redacció. Els comptats articles ja anaven arribant, acompanyants cada vegada més de bones imatges, però hi faltava la regularitat, tant en la periodicitat, com en el contingut de la revista. Aquest fet, es va aconseguir finalment a partir del 2007, arribant uns anys més tard el primer butlletí a tot color. L'últim pas aconseguit, per adaptar-nos als temps que corren, ha estat la seva publicació en paper reciclat i tintes vegetals a partir del 2021.

Redacció de El Butlletí

Com a Cap de Redacció del mateix, sempre dic que: "El butlletí, costa de fer, però encara costa molt més, trobar articles i material per a omplir-lo". Sembla una incongruència que en una entitat com la nostra, amb gairebé 2400 socis de totes les edats i amb una activitat a vegades frenètica, no surtin els articles com bolets, durant tot l'any. Orientació, Escola, Curses, Alta muntanya, Col·lectives de tota mena, Cultura, Senders, etc, unes seccions que bullen d'activitat de manera constant, però de les quals, ben poca cosa arriba al butlletí per part dels seus integrants.

Aquella via d'escalada nova, aquella aventura en btt, aquell viatge a un destí interessant o desconegut, aquella travessia amb esquís o potser aquella experiència personal en una cursa de nivell. Infinitat d'històries i sensacions individuals o col·lectives, que quan demanem a algú si ens les vol explicar i fer-nos-en cinc cèntims, mai et diuen que no; però passen els dies, sembla que a tothom li costa trobar el moment per fer-ne quatre ratlles i el 90% de les vegades aquell compromís verbal es dilueix en el temps i no se'n parla més. Curiosament, també passa sovint, que és el propi autor qui ens el proposa, però per alguna circumstància o altre, el futur article no arriba mai a port.

Com molt bé recordava la Núria en la seva editorial, el butlletí també té uns espais fixos en els quals tothom qui vulgui hi pot col·laborar. L'Aquí, ara i ahir, La Foto o el Val la pena anar-hi!. Tots hem fet una foto o tenim una postal antiga d'un lloc que fa anys que vam anar i avui quedem parats de com ha canviat. A tots ens ha sortit algun dia una "foto de concurs" d'un paisatge que amb quatre ratlles, la podem publicar. I tots hem anat a algun lloc (ciutat, país, regió, racó...) que podríem recomanar als lectors.

Per què no ens atrevim a escriure-ho? Per desconeixement? Per por? Recordeu que El Butlletí és obert a tothom, contacteu-nos! No quedeu i estaria molt bé, omplir aquests espais ben senzills amb autors diversos.

A vegades m'he trobat possibles col·laboradors que em diuen: "És que jo no sé escriure i em costa molt". No us preocupeu pel llenguatge o les faltes ortogràfiques. Des del nostre modest Equip de Redacció, refarem el text, corregirem el que calgui, canviarem si cal algunes expressions i sempre abans de publicar-ho, us ho mostrarem de nou per tal de què no haguéssim entès o canviat el sentit del que volíeu dir. No us preocupeu, ni patiu per aquest tema. Us he de dir que avui, en ple segle XXI, encara ens arriben textos amb màquina d'escriure o folis escrits a mà de puny i lletra que en diuen. El que compta és la voluntat i les ganes de fer-ho.

Quan anem a muntanya, tots l'enquadrem amb un estil diferent. Les fotografies ens ho ben demostren quan mirem les que han fet varis integrants d'una mateixa excursió. Mentre uns retraten

Com a Cap de Redacció del mateix, sempre dic que: "El butlletí, costa de fer, però encara costa més, trobar articles i material per a omplir-lo"

Disseny: Montse Vila

als membres del grup, altres el paisatge, altres fotografien l'antic pany d'una ermita romànica i altres la varietat de flors o els insectes, per posar només uns exemples.

Doncs de tots aquests aspectes en podem parlar i també escriure al tornar d'una sortida, d'un viatge, d'unes vacances o d'una expedició. La tecnologia, el material, el medi ambient o el canvi climàtic, també són motiu de conversa freqüent en les nostres petites grans aventures.

Doncs va! Perquè no ens compartiu aquests comentaris? Fa mandra escriure, ho sé! Però el butlletí és de tots i seria bo entre tots fer-lo sentir encara més nostre i més gran! Fas el pas? T'esperem !

Joan Conill (Cap de Redacció de El Butlletí)

CICLOTURISME

Ferran Candela - Vic

**RUTA DELS CASTELLS AMB
FOSSAR A EIFEL (Alemanya)**

El castell Gracht a Liblar

Fa un temps ens va arribar a les mans un llibret sobre una ruta interessant per l'oest d'Alemanya. Com que el llibre era força vell, vam buscar per Internet informació actualitzada sobre la ruta en qüestió, i vam trobar una pàgina oficial molt ben feta, amb els tracks i tota la informació necessària. És una ruta circular de 380 km amb un desnivell suau, que passa per carrils bici, carreteres rurals i camins agrícoles, en part sense asfaltar però en bon estat. Està prou ben marcada, tot i que en algunes ocasions el GPS és una bona ajuda. Els principals atractius d'aquesta ruta són els castells, la ciutat d'Aquisgrà i el parc nacional d'Eifel. La zona té 120 castells, alguns de medievals, d'altres són palaus romàntics, i un de modern semblant al de Salses. També hi ha pobles amb muralles medievals i les seves portes. L'estat de conservació i l'ús dels castells

Un altre motiu per escollir aquesta ruta és la proximitat a l'aeroport de Colònia

és molt divers. Alguns són espais públics on es pot entrar al pati interior, mentre que altres tenen a l'entrada un cartell de prohibit el pas o una tanca que no permet acostar-s'hi, tot i que a la majoria se'ls pot fer fotos des del camí.

Un altre motiu per escollir aquesta ruta és la proximitat a l'aeroport de Colònia, amb vols barats des de Barcelona, on s'hi pot portar la bici pagant 50 € addicionals. Desmuntant els pedals i les rodes de la bici, podem encabir-la en una caixa de les que es fan servir per portar les bicis noves a la botiga. A la caixa també hi ha lloc pel portaequipatges i les alforoges.

El castell de Paffendorf a prop de Bergheim

L'aeroport de Colònia té estació de tren. Busquem a Google Maps com arribar amb transport públic al començament de la nostra ruta en bici, l'estació de Bad Godesberg, que és a un barri del sud de Bonn, al costat del Rin. La recomanació d'internet és prendre un tren i dos tramvies. A les màquines d'autovenda de l'estació s'hi pot comprar un bitllet vàlid pel tren i els dos tramvies i també cal comprar un altre bitllet per la bici. És un viatge d'una hora. Quan fem el segon transbordament, ens sembla que ja som molt a prop de Bad Godesberg i no pugem al segon tramvia, sinó que ens hi acostem pedalant pel costat del riu, 5 km cap al sud. Al poble busquem l'estació, i de seguida trobem els cartells quadrats amb el dibuix d'una torre, una bici i aigua, que són els indicadors de la nostra ruta. La primera etapa comença amb un carril

bici al costat de la carretera, que fa una lleugera pujada. Pedalem tan animats que ens passem de llarg el primer castell de la nostra ruta. Quan el camí comença a planejar, entrem al bosc de Kottenforst, frondós i molt maco. Al final del bosc hi ha una estació de tren amb entramat de fusta, que sembla treta d'una postal dels anys 30. La terrassa del restaurant de l'estació és plena d'excursionistes que han acabat les seves caminades. Hi seiem també a prendre alguna cosa, i tot i que avui només hem fet 20 km, decidim que ja en tenim prou. Com que aquí no hi ha cap allotjament, agafem un tren fins el poble proper de Meckenheim. L'endemà tornarem amb tren per reprendre la ruta. El dia següent, quan anem a l'estació de Meckenheim per agafar un tren de tornada fins on havíem deixat la ruta, ens trobem que a Kottenforst només hi paren

Una extensa zona amb 120 castells de diferents èpoques

els trens els caps de setmana. Comprem doncs un bitllet fins a l'estació anterior i mirem quins carrils bici tenim per retrobar la nostra ruta. Al mòbil tenim l'app Oruxmaps amb el mapa "Openstreetmap cyclemap", on els carrils bici estan marcats de color blau, i la nostra ruta de color lila amb les lletres "WBR". Al cap de 3 km de pedalar trobem la nostra ruta en un poble de cases boniques amb entramat de fusta, on també hi ha el primer castell que veiem i fotografem.

Seguint la ruta trobem esporàdicament algun castell. Ens acostem al riu Erft, que hem de seguir durant 50 km. Aquest riu va ser un dels que es van desbordar l'agost de l'any passat (2021), i tenim dubtes sobre com trobarem els camins. Ens creuem amb un ciclista i li preguntem per l'estat del camí. Ens diu que podem seguir el camí del costat del riu fins a Weilerswirst, són uns 15 km, però que després del camí no en queda res degut a la riuada. En aquests 15 km només trobem un petit tram on han desaparegut el camí i els camps. A un costat, el pas de les persones ha marcat un corriol fins on la pista torna a ser ciclable. A Weilerswirst sortim de la ruta marcada i amb l'ajuda del mapa del mòbil busquem rutes alternatives. Triem travessar un bosc per pistes en molt bon

estat, i anem a parar a Liblar, on ens allotgem molt a prop de l'impressionant castell Gracht, que abans ens quedava a 1 km de la ruta original. Al lloc on dormim ens diuen que el camí de demà, al costat del riu Erft, està tallat fins a Kerpen, uns 15 km més endavant. Busquem una ruta alternativa per camins que sobre el mapa ens semblen apropiats per les bicis.

L'etapa d'avui és completament plana. Quan creuem el riu veiem el que era el camí original. Està tancat amb barreres i del tros que veiem n'han desaparegut els marges del riu. El nostre camí alternatiu també té un castell que abans ens quedava a un parell de quilòmetres de la ruta, però que ara tenim a tocar. A Kerpen hem de sortir per una carretera amb carril bici per retrobar al cap de 2 km el nostre camí. El seguim uns quilòmetres fins que decidim sortir per anar a veure el castell Frens, que al mapa sembla a prop, però acaben sent 4 km fins arribar a la porta del jardí del castell, on hi ha un cartell que diu que és una propietat privada i no es pot passar ni fer fotos. Després d'aquesta experiència, decidim que només visitarem els castells que ens quedin al costat del camí. El següent poble també té un castell preciós, i fotografiable! Uns quilòmetres més enllà ens oblidem dels nostres propòsits i tornem a sortir del camí per veure el castell de Paffendorf. Aquesta vegada tenim recompensa, és molt bonic i podem entrar-hi per una porta, veure el pati interior i sortir-ne per una altra porta. Pocs quilòmetres més endavant hi ha el

Travessem el petit poble emmurallat de Kaster, on hi entrem per una porta de la muralla i en sortim per l'altra.

Arribant al castell d'Odenhausen a Berkum

castell de Bedburg, que també val la pena de veure. Nosaltres encara fem 7 km més fins a l'allotjament rural que hem reservat. Aviat travessem el petit poble emmurallat de Kaster, on hi entrem per una porta de la muralla i en sortim per l'altra. Ha sigut una sorpresa agradable. Encara hem de fer una pujada, l'única de l'etapa, fins la granja de cavalls on dormirem.

L'endemà tornem a tenir una etapa plana i a més curta, fins a Jülich. Aviat trobem un molí de vent dels antics, en molt bon estat. Va molinar el gra de la comarca fins als anys 60. Avui també hem de passar pel costat de la gegantina mina de carbó a cel obert de Hambach, i temem veure la destrossa que ha fet al paisatge. Hambach tenia un bosc molt antic on ara hi ha un forat quadrat de 8 km de costat i 500 m de fondària. En treuen gairebé 300 milions de tones de carbó a l'any. Per

sort encara hi ha un 10% de bosc que no han talat i és per on nosaltres hi passem. Quan sortim del bosc, arribem a un petit poble on veiem un cartell que indica 3 km per carretera fins a Jülich, la nostra destinació. Però nosaltres encara hem de voltar per visitar tres castells que estan força junts. L'últim tram fins a Jülich és pel costat de riu Rur, un paratge bucòlic. No hem de confondre el riu Rur amb el Ruhr, que creua una de les regions més poblades i industrials d'Europa. Entrem a Jülich per la porta de les Bruixes de la antiga muralla medieval i, després de

No hem de confondre el riu Rur amb el Ruhr, que creua una de les regions més poblades i industrials d'Europa.

deixar les bicis al nostre hotel visitem a peu la Ciutadella moderna.

Ens queden 73 km fins a Aquisgrà, la capital de l'antic imperi Carolingi. Ho podríem fer en una jornada, però arribaríem molt cansats i massa tard per poder fer una visita a la catedral i l'ajuntament, així que decidim fer una etapa de 47 km fins a Asldorf per un terreny ondulat amb cultius de tota mena. Veiem molts camps grocs per la colza i altres camps de fruiters, també florits. El cel està molt ennuvolat i han anunciat ruixats. Com que entre els nostres allotjaments d'ahir i d'avui només hi ha 18 km per carretera, hem pensat que si plou molt sempre podem fer drecera. Avui trobem cinc castells i també voltem el llac Blausteinsee. És un llac artificial que van crear omplint el clot d'una altra mina a cel obert abandonada. Decidim que seurem una estona a la vora del llac i fer-hi la pausa de dinar. Al voltant del llac hi ha una franja de bosc espès separada del camí per una tanca de filferro. Finalment trobem un tros sense tanca i un caminet fet per la gent en entrar-hi. Deixem les bicis recolzades al primer arbre i seguim el caminet, que ens porta a un petit prat al costat de l'aigua, molt bonic. Ens hi asseiem a dinar, i quan acabem es posa a ploure. Poc després de reprendre el camí, trobem les zones de pàrquing pels visitants, una platja artificial, un teatre a dins del llac, restaurants i tot el que cal per passar-hi un dia festiu. Nosaltres, que ja hem dinat, no ens hi aturem. Abans d'arribar a la nostra destinació, trobem un altre castell amb fossar. Ens sorprèn perquè pel nom, Haus (casa) Kambach, no ens pensàvem que seria tan "castell". La ruta passa pel costat d'Asldorf, sense entrar-hi, i el nostre allotjament és al costat del camí, a la vora d'uns estanys. Després de deixar-hi l'equipatge, fem una

Alguns castells són de propietat privada i no es poden visitar

passejada per veure el castell del poble i les infraestructures que han sobreviscut al tancament de les antigues mines de carbó. Ens queden 26 km fins a Aquisgrà per un terreny ondulat amb més pujades que baixades. Fa un dia gris i fresc. Segons la pàgina web, tenim dos castells per davant. El primer està una mica fora del camí, dalt d'un turó, i ens desviem per veure'l. La pujada és forta però curta. L'altre castell és a peu pla, com la majoria dels que hem vist fins ara, i el camí hi passa pel costat. Encara veiem dos castells més que no sortien a la guia abans d'arribar a Aquisgrà. Tenim l'agradable sorpresa de trobar-nos al centre històric sense gairebé haver de creuar carrers. Una mica a l'esquerra del camí marcat hi ha una de les dues portes medievals que queden a la ciutat, i al cap de 500 m som a la catedral. Amb les bicis i l'estona que tenim, només podem visitar Aquisgrà com fan els turistes en una "visita panoràmica", sense baixar del bus. Veiem la catedral, a tocar tenim la plaça del mercat amb l'ajuntament, i entremig trobem una de les famoses fonts de la ciutat. Només recorrent aquests quatre carrers ja ens hem desorientat i hem perdut la ruta. Quan la retrobem, encara passem per la font dels diners i el pavelló neoclàssic on la gent

La bonica portalada del castell de Sztolberg

hi venia a prendre les aigües sulfuroses. Continuem travessant la ciutat per carrers amb trànsit però sempre amb carril bici. Encara no hem sortit de la ciutat quan ens trobem que els cartells que marquen el camí ens porten per un carrer i el track que hem descarregat per un altre. Decidim seguir el track. Quan sortim del nucli urbà seguim un caminet pel bosc a tocar d'una carretera, sentim els cotxes però no els veiem. Després, per pistes agrícoles arribem a Kornelimünster, un poble sense castell però amb un centre de cases boniques i una abadia. Seiem en una terrassa per prendre alguna cosa. Mentre esperem que ens atenguin, busquem allotjament al següent poble. No tenim sort, però finalment trobem una pensió a 5 km del poble i una mica separada del camí. Ve a la nostra taula una noia del bar i ens diu que marxem, que ja tanquen. Quan li diem que fa vint

minuts que esperem que ens atenguin, ens assenyalen un cartell al costat de la porta que Google ens tradueix: "no hi ha servei a les taules", cadascú s'ha d'anar a buscar la seva beguda a la barra. Marxem, ja que encara ens queden 15 km. Fem una bonica baixada fins a una carretera ja a prop d'Stolberg, el poble on volíem dormir i no hi hem trobat lloc. La carretera està encaixonada entre la muntanya i el riu, i a l'altra banda del riu hi ha un seguit de naus industrials. A les façanes de les naus i als ponts que les uneixen a la carretera encara s'hi poden veure els danys de la riuada de l'any anterior. Stolberg és conegut des de fa segles pel coure. Després d'una corba, s'acaben les fàbriques i comencen les cases, i davant nostre i força amunt veiem l'imponent castell medieval de Stolberg. Quan arribem a la base de la muntanya del castell, la ruta gira a la dreta per un carreró amb força pujada. Anem seguint

Durant la ruta, tenim diferents trens de rodalies en set poblacions.

el camí pensant que ens portarà al castell, però no veiem cap cartell i, pujant pujant, acabem sortint del poble. Sortim de la ruta marcada, travessem un bosc i entrem al poble de la nostra pensió d'avui. L'etapa següent és gairebé plana. Creuem el poble on hem dormit i trobem la nostra ruta de seguida. Avui tenim castells que semblen molt macos però el primer, un castell medieval, ens el saltem perquè queda una mica fora del camí. El segon és més a prop i sí que sortim del camí. Es diu Merode i el veiem només des de la porta perquè és privat. Sembla que avui no tenim sort. Ens trobem altre cop amb el riu Rur, que haurem de seguir aigües amunt, però abans la ruta marcada fa una volta per veure el castell de Burgau, que és molt bonic i ens hi podem acostar. Està envoltat d'un parc amb bancs i aprofitem per dinar. A més d'aquests castells que ressenyaven a la web de la ruta, n'hem trobat quatre més, potser no tan importants, però ens hi hem parat igualment a fer-nos-hi una foto. Seguim el riu uns quants quilòmetres més fins a un embassament, creuem la presa i continuem pel costat del riu. El paisatge és preciós, la nostra pista és al fons d'una vall seguint el riu i les vies d'un petit tren que passa cada mitja hora. Aquí trobem

un cartell del parc nacional d'Eifel però no estem segurs si entrem o sortim del parc. En aquesta vall encara veiem un altre castell que podríem visitar, però està força enlairat i ho deixem córrer. Aribem per carretera a Heimbach, el lloc on hem de dormir. Davant de la nostra pensió hi ha el castell medieval, en bon estat i que a més es pot visitar. A 4 km i 200 metres més amunt hi ha l'abadia de Mariawald, amb un restaurant conegut per la sopa de pèsols feta amb una antiga recepta heretada dels monjos, que també es fan el seu licor d'herbes i fins fa uns anys la seva cervesa.

L'etapa d'avui és de 55 km, amb un pujada al començament per sortir de la vall, i després pujades i baixades fins a sumar 490 m de desnivell. També és l'etapa amb més castells, quinze, i com que les pujades no són llargues ni exigents i fem les parades per les fotos de rigor, no es fa gens feixuc. A mitja etapa busquem una pensió a Reinbach. No hi ha res disponible, però tenim alternatives. A 40 km d'on hem dormit, hi ha un poble, Arloff, amb un allotjament i hi entrem a preguntar. Tampoc tenen lloc per nosaltres. Per Arloff hi passa una línia de tren perpendicular al nostre recorregut. Podem anar en tren fins a algun poble proper i tornar al matí següent. La nostra primera opció és agafar el tren cap a l'oest, fins a Bad Münstereifel, un poble emmurallat, amb cases d'entramat de fusta i els baixos ocupats per botigues outlet. L'inconvenient és que els allotjaments són

La nostra primera opció és agafar el tren cap a l'oest, fins a Bad Münstereifel, un poble emmurallat, amb cases d'entramat de fusta i els baixos ocupats per botigues.

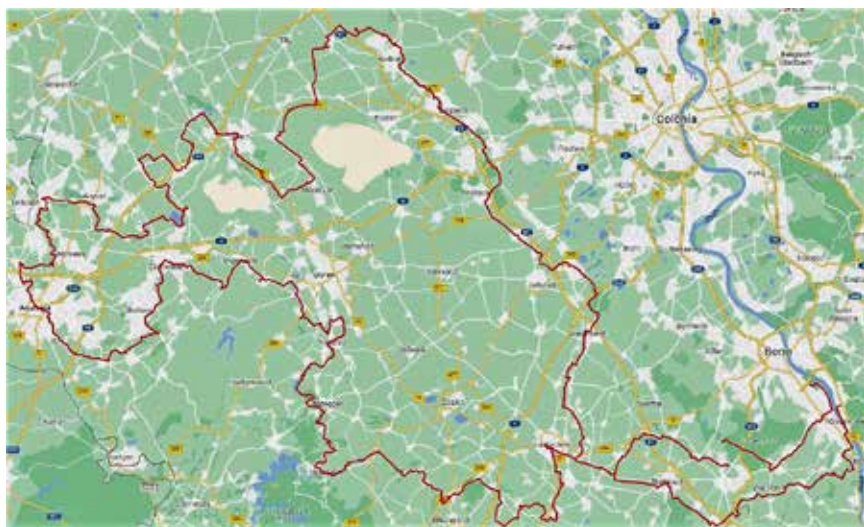
El molí de Grottenherten

molt cars. Si en canvi prenem el tren cap a l'esquerra, arribarem a Euskirchen on hi ha un hotel a bon preu. Ens decidim per aquesta segona opció i reservem l'hotel, però tenim una nova sorpresa quan anem a l'estació d'Arloff per agafar el tren cap a Euskirchen i no hi ha vies. Ens expliquen que se les va emportar l'aiguat de l'any anterior i ens indiquen la parada d'autobusos que substitueixen els trens. Els busos però van massa plens per pujar amb les bicis. Amb l'ajuda de l'aplicació del mòbil busquem camins i carrils bici fins a Euskirchen. A la ciutat no hi trobem res interessant per visitar. Al matí següent decidim no tornar al punt on havíem deixat la ruta, sinó anar-la a trobar a mig camí entre el punt on ho havíem deixat ahir i el poble on volíem dormir la nit abans, Rheinbach. Ens perdem dos castells i a més, quan

ja pedalem, ens adonem que una part d'aquest camí ja l'havíem fet el segon dia en sentit contrari. A Rheinbach el nostre camí passa al costat d'un pany de les muralles medievals, dues torres i dues portes de la ciutat antiga. Quan sortim d'aquest poble tenim 25 km plans i de baixada, amb tres castells. El segon és el castell de Münchhausen, ara convertit en una hípica. Tot i la coincidència amb el nom del mentider Baró de Münchhausen, personatge que va existir de debò, aquest castell no era el seu. I una mica després trobem una forta pujada d'un quilòmetre que per primer cop ens fa patir. Quan s'acaba la pujada ens trobem a 200 m per sobre del nivell del mar i 150 m per sobre el Rin. Es veuen alguns edificis alts de Bonn i hem llegit que hi ha dies que també es veuen les torres de la catedral de Colònia, però avui no és el cas. A les

muntyanes de l'altra banda del riu també veiem castells que deixarem per una altra ocasió. Baixem ràpidament per la pista asfaltada fins al riu, que seguirem aigües avall fins a Bad Godesberg. És la mateixa ruta del Rin que vam fer servir el primer dia en sentit contrari per trobar el punt d'origen del recorregut. Consultant els mapes aquests dies, hem vist que a l'altra

banda del riu també hi ha estació, el tren va fins l'aeroport sense transbordaments i al costat de l'estació hi ha una botiga de bicis on demanarem dues caixes. Pugem a un ferry que creua el Rin cada pocs minuts. A l'altre costat del riu continuem la ruta cap al nord fins a l'estació de Niederdollendorf.

Mapa de l'itinerari

Per a saber-ne més:

- La ruta està en general ben indicada, i a la web <https://die-wasserburgen-route.de/> hi ha tota la informació que podem necessitar.
- Set dels pobles per on passa la ruta tenen estació de tren. Als trens de rodalies s'hi pot pujar la bicicleta comprant un bitllet per la bici.
- Els allotjaments els vam reservar amb Booking.com. No us espereu tants problemes d'allotjament com en el nostre cas, heu de tenir en compte que nosaltres viatjàvem amb una gosseta, la Bali.

**Lluís Santanach
i Noguera - Vic**

"Els excursionistes fa 100 anys"

Després d'un final d'hivern plujós i amb neu a la muntanya, la primavera del 1924 va ser excepcionalment eixuta. Les notícies de la *Gazeta de Vic* en aquest període descriuen un mes de març plujós que va fer tornar les aigües, un mes de maig recordat com el més sec de la història a Olost del Lluçanès i una pedregada excepcional la vigília de sant Joan. Aleshores, la disbauxa meteorològica de les nostres contrades seguia la línia de clima mediterrani típic. Cent anys després, cal sumar-hi el canvi del patró del clima a escala mundial que ja ningú pot negar davant les evidències que es van succeint. Un hivern sec i càlid ens ha deixat les activitats de neu a la corda fluixa i unes reserves d'aigua minses que les pluges i nevades d'aquesta primavera han volgut atenuar. Tenim verdor i ufana per alguns dies, però tot l'estiu per endavant. Sense haver fet gairebé res, sembla que la sequera ens la resolrà la sort i que ja podrem tornar a fer el de sempre ben aviat. Tot plegat ho anirem seguint i ens caldrà afrontar el que vingui amb una mà al davant i l'altre al darrere.

La primavera excursionista dels vigatans va tenir poca activitat. A principis d'abril Josep Rierola va fer una extensa conferència tractant la processó del Dijous Sant a Rupit on es llegí un estudi del Mossèn Gudiol sobre la representació dels drames sacres. La sessió fou amenitzada pel mestre Morató amb l'harmòni i el solista Joan Blancafort que musicaren en directe les melodies que sonaven a Rupit. La projecció de les imatges que els mateixos excursionistes havien enregistrat durant l'assistència a la processó del 1923,

Les projeccions de l'empresari Antoni Amatller

acabaren de donar dinamisme a la sessió. Al mes de maig, feren una conferència amb projecció d'un viatge a Itàlia i una sessió cinematogràfica amb pel·lícules d'esports i viatges. Al juny continuaren amb una projecció sobre els monuments de l'antic Egipte a càrrec del fotògraf i empresari xocolater Antoni Amatller, gran viatger de principis del segle XX. Tot plegat amb certa similitud a l'actual cicle de projeccions de primavera de la Unió «Festival Experiències», on els aventurers d'ara ens comparteixen les seves activitats. D'excursions però, ben poques, només una el Dijous Sant a Rupit on pogueren gaudir de la processó del Silenci i un altre a principis de juny a Folgueroles. Del diari la *Gazeta* he trobat interessant dues notícies de la secció d'esports. D'una banda, la popularització de les curses a peu, en pista d'un i tres kilòmetres que organitzà l'esbarjo Marià i l'altre, tot l'enrenou que va suposar que a finals de maig del 1924,

Aquell any es va córrer la sisena edició de la Volta a Catalunya

una etapa de la sisena Volta Ciclista a Catalunya arribés i sortís de Vic. Aquell dia, els ciclistes completaren la segona etapa de 176 km que sortí de Figueres i arribà a Vic. El guanyador va ser Teodoro Monteys de Ripollet. Ho va fer a l'esprint entrant a la plaça major de la ciutat amb un temps de set hores i trenta-quatre minuts. També hi he trobat un parell d'anuncis simpàtics. Un producte pro-

Tenim verdor i ufana per alguns dies, però tot l'estiu per davant.

teínic per l'engreix intensiu del porc en un temps mínim sota la marca «Los Novillos» que segur que finalitzava a les llonganisses i uns nous horaris de tren de Barcelona a Puigcerdà on ja figurava un trajecte ràpid amb una durada de cinc hores. Cent anys després, el trajecte sencer de la R-3 amb horaris recents estima una durada de quatre hores i trenta minuts si no roben el coure de les instal·lacions. D'altra banda, els butlletins del CEC, anaven carregats de ressenyes d'excursions estiuenques als Alps, d' itineraris d'espeleologia a la zona del Garraf i de la notícia de la fundació de la Societat Mercantil per construir el xalet de La Molina que ja no està dempeus.

AQUÍ, ARA I AHIR

LA MARE DE DÉU DEL MONT

El passat Primer de Maig i dintre del cicle de les Jornades Verdaguer 2024, es va fer la sortida al Santuari de la Mare de Déu del Mont, el lloc on l'any 1884, Jacint Verdaguer hi culminà la seva obra "Canigó". Pocs anys després de l'estada del poeta en aquest indret, es va fer l'adjunta fotografia antiga datada l'any 1897, que contrasta amb la imatge actual del santuari, situat a 1.124 m d'altura sobre el poble de Beuda i molt freqüentat habitualment pels veïns de la Garrotxa i l'Alt Empordà.

JORNADES VERDAGUER EXCURSIONISTA 2024

Xerrades Verdaguer 2024

La sala d'actes de la Unió excursionista de Vic va quedar plena per a les dues xerrades sobre Mossèn Cinto Verdaguer que van donar el tret de sortida a la 19a edició de les Jornades Verdaguer Excursionista que enguany organitza la Unió Excursionista de Vic. Les xerrades van anar a càrrec de Francesc Codina, exdegà de la Facultat d'Educació de la UVic i president del Patronat d'Estudis Osonencs; i de Xavier Roviró, Soci de la Unió Excursionista de Vic i fundador del Grup de Recerca Folklorica d'Osona.

"Verdaguer: territoris i viatges" va ser el títol de la conferència que donà Francesc Codina el passat 7 de Març. En aquesta xerrada, Codina explicà els territoris que marcaren l'obra de Verdaguer des de la seva joventut fins a la seva etapa adulta. La plana de Vic, Barcelona i el Pirineu. Codina va descriure de quina manera el poeta mirava i interpretava el paisatge; com percebia la societat; i quin era el context social i històric de l'època i dels països que visitava. Verdaguer va creuar diverses vegades l'Atlàntic, va viatjar pel Magrib, el nord d'Europa i Rússia. També va fer un viatge transcendental per terra santa. Aquest tipus de viatges era quelcom gens habitual per una persona de la segona meitat del segle XIX. La conferència de Xavier Roviró va ser el 14 de Març, i portava per títol: "Verdaguer: el poeta dels pobres". En aquesta ocasió Roviró va repassar la vida del poeta des del seu poble natal, Folgueroles, fins al llit de mort a Vallvidrera (Vil·la Joana) fent especial atenció al seu fort caràcter i les conviccions que van marcar la seva vida. Roviró va posar èmfasis en el Verdaguer naturalista, excursionista i patriota. Al llarg de la seva vida

Les xerrades d'en Francesc Codina i en Xevi Roviró es van portar a terme a la Sala d'Actes de l'entitat.

Verdaguer va ser una figura controvertida: respectada i temuda, estimada i rebutjada. Fidel als seus orígens, sobretot en la part final de vida, es va enfrontar al poder i va tenir una mirada activa cap als pobres i la caritat.

Excursió Literària "Verdaguer al Montseny"

El passat 7 d'abril es va dur a terme l'excursió literària "Verdaguer al Montseny". L'activitat va ser tot un èxit i va aplegar un total de 32 persones entre organitzadors i participants. Cal agrair a Francesc Codina, reconegut expert en Verdaguer, la proposta de fer una excursió literària pel Montseny de la mà dels escrits de Mossèn Cinto. El Montseny és una talaia singular entre els territoris que van marcar i definir la vida del poeta: la Plana de Vic, on va néixer; Barcelona, on va viure la major part de la seva vida adulta; i el Pirineu, escenari del seu poema patriòtic "Canigó". A més, un dels seus darrers llibres; Aires del Montseny (1901), està dedicat a aquesta muntanya.

Puntualment a les 8 del matí, ens vam atapeir tots a l'autobús regular de Segalés amb destinació

El grup dalt el cim, després d'haver llegit la història de la creu que el corona.

Collformic. El dia s'havia llevat enterbolit per una invasió de pols sahariana, que va deixar el cel encalitat durant tota la jornada. Això però, no va ser impediment per gaudir del paisatge i d'una natura que sortia de la letargia hivernal.

La ruta circular va transcórrer per diferents punts significats de la muntanya: la creu que recorda la matança de vigatans feta pels carlins l'any 1874, la font de Mossèn Cinto, la font de Sant Miquel dels Sants, el monestir de Sant Segimon, l'ermita de Sant Miquel dels Barretons, el Pla dels Ginebres i la creu del Matagalls. En cada un d'aquests indrets, es va llegir un poema o un text de Verdager. En Francesc Codina es va encarregar de contextualitzar el lloc i explicar el significat del que s'anava a llegir.

Així, per exemple, a mig camí de Sant Segimon amb tota la Plana de Vic als nostres peus la Jordina Boix, directora de la Fundació Jacint Verdager, va llegir el poema la "La formiga", que comença:

<i>Una hermosa plana</i>	<i>Jo fui la formiga</i>
<i>tinguí per bressol,</i>	<i>de son pla i garriga,</i>
<i>com la vigatana</i>	<i>del mas oreneta,</i>
<i>no en veu altra el sol.</i>	<i>del camp rossinyol.</i>

Altres lectures van córrer a càrrec de Xavier Roviró; Carme Torrents, presidenta del grup Amics de Verdager, o Santi Pocino, que interpreta

Verdager a la pel·lícula "Canigó 1883". Fins i tot els membres del Grup Motor de les Jornades Verdager es van poder estrenar en el món de recitació!

Al Matagalls es va llegir el darrer text explicant l'història de la creu que corona el cim i ens vam fer la rigorosa foto de grup. En acabat, tot baixant en direcció Collformic, la sensació general era la d'haver viscut una jornada molt especial. Els paisatges i els camins que havíem recorregut aquell dia ens havien connectat amb la persona que els havia estimat i descrit tant magistralment feia més d'una centúria.

Verdager a la Mare de Déu del Mont.

Després de les dues llargues travesses que va realitzar Verdager pel Pirineu els anys anteriors, l'any 1884 es va recloure 5 setmanes al santuari de la Mare de Déu del Mont (1.124m) a l'alta Garrotxa per acabar d'escriure una de les seves obres cabdals: Canigó. Des de l'encimbellat santuari hi ha una esplèndida vista del Canigó, el Pirineu del Ripollès, la Garrotxa i l'Empordà. Aquest és un lloc especial, que de ben segur li va transmetre la inspiració i la pau necessàries per acabar la seva obra.

Per commemorar aquests fets, el proper 1 de Maig, la Unió Excursionista de Vic; dins el marc de les Jornades Verdager 2024 de la FEEC; va

Un dia incert meteorològicament parlant, que no va fer desistir als participants.

Després de les dues llargues travesses que va realitzar Verdaguer pel Pirineu, l'any 1884 es va recloure 5 setmanes al santuari de la Mare de Déu del Mont.

organitzar una sortida a la Mare de Déu del Mont. L'ascensió al Santuari es va fer des de Beuda, al peu de la muntanya, resseguint el camí vell que utilitzaven els visitants i que de ben segur també va utilitzar Verdaguer venint de Besalú per pujar al Mont l'any 1884.

La "meteo" no era massa propícia, tot i així ningú es va tirar enrere i el grup de 19 excursionistes, entre organitzadors i participants, vam començar a tirar camí amunt discutint si ens acabaríem mullant o no. El camí de pujada va agafant alçada còmodament, per dins un bosc d'alzines, fins a la Font de Roca Pastora i l'antic Monestir de Sant Llorenç de Sous. En alguns punts es van llegir textos de Verdaguer relacionats amb el territori, i en arribar al santuari tot el grup es va fer la foto al costat de l'estàtua que hi ha de mida real del poeta. Malauradament, no vam poder gaudir de la "famoses" vistes del Canigó des d'aquest punt degut a la nuvolositat que va tancar el cim tot el dia. Per sort, a l'hostatgeria del santuari vam poder recuperar forces amb un gustós arròs de muntanya i escalfar-nos amb una mica de ratafia. Ben dinat, es va poder visitar el santuari i l'habitació on es va hostatjar Mossèn Cinto. Ja sense perdre més temps vam iniciar el camí de retorn apressats per unes gotes i un vent amenaçadors. Tanmateix, de seguida es va encalmar i vam poder gaudir d'una baixada tranquil·la fins a Beuda.

Ruta literària al voltant de Folgueroles.

El passat 26 de Maig, a Folgueroles, es van aplegar 45 persones entre participants i organitzadors

Els caminadors literaris, recitant poesies a la Font del Desmai.

a la ruta literària que organitzà la Unió Excursionista de Vic dins de les Jornades Verdaguer Excursionista 2024. El dia es va llevar amb un sol radiant de primavera tardana. Les darreres pluges van ajudar a que els camps lluïssin un verd intens i que la plana semblés talment un jardí. El conductor de la jornada vas ser Xavier Roviró, estudiós de Mossèn Cinto i soci de la UExVic. Els caminadors es van repartir en dos recorreguts de 7 i 13 kilòmetres. Les rutes començaven a l'ermita de la Damunt; un lloc significat segons Roviró, doncs va ser aquí on un encontre amb un músic italià desvetllà la vocació d'un Verdaguer infant cap a la poesia. A continuació, tot el grup es dirigí cap a Mas Torrents i l'ermita de Sant Jordi, on mossèn Cinto llegí missa per primer cop. El recorregut continuà cap El Fòcs, la Font del Desmai, Can Tona, Sant Tomàs i la Font Trobada. La darrera lectura vas ser a les Alzines Sureres ja dins el poble de Folgueroles. De tornada a la Damunt els participants van poder gaudir d'un concert de la banda de l'Escola de Musica de Vic en motiu de la diada Verdaguer a Folgueroles i degustar uns talls de coca del mossèn.

**Marta Bisquert, Miquel Saborit, Fermi Tanyà,
Xavier Verdaguer i Montse Vila**

El ben conservat Pont del Diable o de Torroella

REPTE 2024 NORD SUD, TOT BUSCANT L'AIGUA.

En temps de sequera aquest repte ens portarà per punts on buscar l'aigua i intentar fer un conjur perquè ploqui d'una vegada!

Un estètic pont imprescindible per passar d'un costat a l'altre de la riera de Sorreigs. Un camí traçat pel costat d'un canal que conduïa l'aigua per a ser utilitzada industrialment. Un pou de glaç situat en un punt estratègic per a poder emmagatzemar gel durant l'hivern i utilitzar-lo a l'estiu per conservar aliments. Una font que garantia tenir accés a un brollador d'aigües subterrànies. Un aqueducte per a poder transportar aigua a certa alçada i aprofitar l'energia per a moure un molí. En la primera edició del Repte es va donar la volta a La Plana, l'any següent va ser un puja i baixa pels 4 turons, l'any passat d'Est a Oest i aquest any continuant amb l'idea de proposar un recorregut diferent, es planteja el Repte Nord Sud amb l'afegit de buscar l'aigua.

Igualment com en els anys anterior, és una proposta que queda penjat al compte d'usuari Unió Excursionista de Vic a Wikiloc <https://ca.wikiloc.com/>

[wikiloc.com/user.do?id=166662](https://www.wikiloc.com/user.do?id=166662) amb la idea que qui hi estigui interessat, el pugui fer en qualsevol moment.

És un recorregut circular de 68 Km (aquí no es comptabilitza el recorregut d'anar fins a l'inici). Es pot iniciar en qualsevol punt i completar tota la volta. No és un recorregut exigent però s'ha de ser autònom per aquesta quantitat de quilòmetres i per anar superant desnivells que al final sumaran 960m de pujada.

La proposta és en sentit horari, tot i que també és factible fer-lo en sentit anti-horari. Igualment, com en les anteriors edicions, és un recorregut apte per a bicicleta de muntanya muscular, elèctrica i per gravel. El Repte ja està obert i en breu, via xarxes, us convidarem a fer-lo de manera col·lectiva. Més informació a: <https://www.unioexcursionistavic.org/repte-2024-nord-sud-tot-buscant-laigua/>

Aquest any continuant amb l'idea de proposar un recorregut diferent, es planteja el Repte Nord Sud amb l'afegit de buscar l'aigua.

El camí dels Pous entre Manlleu i Roda

PUNTS SINGULARS EN EL RECORREGUT:

Pont del Diable o de Torroella.

Text extret de www.patrimonicultural.diba.cat

Al mig de la plana de Vic, molt ben amagat entre els camps dels plans de Torroella o de Palau, hi ha un pont molt vell: és romànic. Aquest pont travessa la riera de Sorreigs una mica abans de la seva desembocadura al Ter. Diuen que en aquest pont encara hi faltava una pedra, l'última, que l'havia de posar el diable i no va tenir temps. Si un s'hi fixa bé, es veu el lloc on falta aquesta pedra, és al capdamunt del pont. Els dimonis van treballar molt durant tota la nit però no van poder complir el tracte i no van acabar l'obra a temps. La gent de per allà no dubten gens ni mica que va estar fet pels dimonis: diuen que és un pont una mica mal fet. Però també asseguren que en aquella època era molt difícil de construir una obra d'aquestes característiques, i que deuriem tenir molta feina a aixecar-lo. Expliquen que els dimonis van fer tot el pont només en una nit. Quan començà a fer-se fosc no hi havia ni una pedra, només les passeres que amb prou feines deixaven travessar el Sorreigs, i al fer-se clar ja estava aixecat del tot, només hi faltava una pedra final. La història es veu que va començar quan el pagès del Mas Torroella tenia uns camps que menava a l'altre costat del riu. Cada dia, i a vegades més d'un cop,

havia de travessar els Sorreigs per anar a treballar als camps. Molt sovint trobava la passera, la palanca o les pedres emportades pel riu corrent avall. Era una gran feinada tornar-ho a muntar una altra vegada. Perdia molt de temps i era el que sempre li faltava. Semblava fet expressament: el dia de més feina segur que no podia travessar el riu. Un dia d'estiu de molta calor i molta feina de la sega, va haver de travessar els Sorreigs unes quantes vegades. El matí ben d'hora ja va haver de muntar la palanca que el dia abans s'havia emportat una tempesta. Aquella mateixa tarda va tornar a descarregar una bona tamborinada i s'emportà la passera altre cop. El pobre home ja n'estava ben cansat. Feia molt de temps que pensava la manera de fer-hi un pont que aguantés les revingudes del riu, però era molt car i portava molts mesos de feina. Sense pensar-s'ho massa, va dir:

- Tant de bo que hi hagués un pont aquí! Encara que fos del dimoni!

Quan començava a fer una petita passera per tornar a casa, va veure un home tot vestit de negre que se li acostava. Li va dir que ell faria el pont en una sola nit, que el tindria acabat abans de cantar el gall. El preu que havia de pagar era que la primera ànima que passés per sobre el pont havia d'anar amb ell.

Van començar a sortir dimonis de tot arreu i el pagès veia com el pont anava creixent molt ràpid. Es va espantar molt. Va anar a casa amb la dona i li ho explicà tot. La dona li va dir que no patís, que ja ho arreglaria ella. Quan el pont gairebé era acabat va ben remullar un gall que dormia ben tranquil al galliner. El gall es va despertar de cop i va cantar tant fort que es va sentir molt tros enllà. En aquestes que la dona es va posar a un cap del pont, va agafar un gat i li va escapar la cua. El gat va sortir corrent i travessà el pont més ràpid que el vent. Quan el dimoni va veure allò, enrabiat fins a la cua, va dir:

- Una ànima de gat!

I va desaparèixer el dimoni gros i tots els petits. Expliquen que les pedres les anaven a buscar allà on fos, encara que haguessin d'anar molt lluny. Si convenia fins i tot a dalt del Montseny. D'aquestes anades i vingudes encara es poden veure algunes petjades dels dimonis: n'hi ha una de molt ben marcada en una pedra a Sant Sadurní d'Osormort.

Camí dels pous entre Manlleu i Roda seguint el Ter.

Text extret de patrimoni cultural.diba.cat

Canal d'aigua situat al marge de tramuntana del riu Ter, entre el paratge de Malars i la fàbrica de l'Obra a qui subministrava, situada dins del terme municipal de Roda de Ter. De fet, neix a partir de l'edifici de la resclosa. El canal amida aproximadament 930 metres de longitud i discorre en paral·lel al riu, del que està separat mitjançant un mur bastit amb rierencs lligats amb morter de calç. El canal es troba descobert a la part propera a la fàbrica i en determinats trams intermitjos, mentre que les parts cobertes corresponen a petites voltes rebaixades bastides amb maons, còdols de riu i morter. Aproximadament cada tres metres i mig, el canal compta amb un pou o sobreexidor utilitzat per a la recollida d'aigua de pluja. Aquests pous són de planta quadrada, amb les cantonades arrodonides i la part superior

L'ermita de Sant Miquel de Vilageriu

bastida en maons, tot i que en algunes ocasions es fonamenten damunt d'un basament bastit amb rierencs lligats amb morter. En total es comptabilitzen uns 7 pous.

Pou de glaç de Salou.

Text extret de patrimoni cultural.diba.cat

Pou de glaç semisoterrat de planta circular i tronc cilíndric amb volta de cúpula que es troba adossat a un marge en un desnivell del terreny a prop del torrent de Tavèrnoles. Disposa d'una única porta d'accés d'arc a nivell de 1'10 metres d'amplada per 1'40 metres d'alçada que es troba orientada al sud-est. L'interior té una profunditat de 8,23 metres i 6m de diàmetre. A la cúpula el parament encara conserva part del arrebossat, que en la resta del pany interior s'ha perdut. El pou actualment està recobert de terra i vegetació quedant amagat i formant un petit turonet on només es pot contemplar la porta.

Mare de les Fonts.

Text extret de patrimoni cultural.diba.cat

La Mare de les Fonts està situada en un extrem del camp, prop de la resclosa del molí de Bellpuig. És una construcció de planta rectangular feta de pedra lligada amb morter. A la part frontal té una obertura d'arc pla de pedra carejada amb l'escut de la ciutat de Vic gravat. Des d'aquí en descendeixen unes escales que arriben a la mina. L'espai està cobert amb volta de canó i l'aigua brolla pel mur de llevant, des d'on s'obre la mina de l'alçada

d'una persona en direcció a ponent. La mina és feta i coberta amb pedra, amb vores de pedra al costat que permetien caminar-hi sense mullar-se, tot i que actualment l'aigua passa per sobre.

La ciutat de Vic patia des d'antic problemes en el subministrament d'aigua potable, a causa de la inexistència d'una deu prou important dins el seu terme. Uns estudis previs van posar al descobert l'abundància d'aigua a la zona de Bellpuig i la Madriguera. Aleshores, l'any 1771 l'alcalde de Vic, Jaume Pou, i el propietari del mas Bellpuig, Joan Bellpuig, van signar un acord per la canalització de l'aigua fins a la ciutat, amb el projecte redactat per l'arquitecte Joan Soler Faneca. La canalització no va quedar enllestida fins a l'any 1820 i va donar servei a la ciutat fins l'any 1969, bàsicament per la portada d'aigua del riu Ter. A part de proveir les cases, al llarg del seu recorregut hi havia 17 fonts públiques. Es tractava d'una obra d'enginyeria de gran magnitud, formada per una mina principal de notable profunditat, que tenia el seu origen en la Mare de les Fonts i que al llarg del seu recorregut tenia diversos ramals o boques de manteniment i els sifons que permetien salvar el riu Gurri.

Aqüeducte de Vilageliu o de Barbat.

Text extret d'indretsoblidats.wordpress.com

Petit, d'un sol arc, salva el desnivell sobre el riu congost en el punt on hi ha una atractiva gorja que dóna més interès a la contrada. No és tan espectacular com l'aqüeducte de Sala-d'heures, el més atractiu d'Osona però, tot i així val la pena de veure'l, més que res per la bellesa de l'entorn. Ha estat restaurat i recuperat en part no fa massa però, no sé amb certesa la data; es veu en un extrem de l'arc, un dels contraforts consolidats al fons de la gorja d'aspecte modern. Potser, quan es va rehabilitar la propera ermita de Sant Miquel de Vilageliu el 1979 van aprofitar per refer també l'aqüeducte. Amb tot, la natura continua fent de les seves i avança per poder fer-se'l seu una altra vegada.

1 Pont de Diable	4 Mare de les Fonts
2 Camí dels pous	5 Aqüeducte de Vilageliu
3 Pou de glaç	

EIXELEBRATS!

A un centenar de milles d'Anchorage, a mig camí de la ciutat de Valdez, hi ha el petit poblet de Glaciar View a tocar de l'espectacular glacera Matanuska. Aquest entorn de postal, es veu alterat cada 4 de Juliol, dia de la Independència dels EE.UU, per un espectacle gairebé esperpèntic que consisteix en estavellar cotxes des de dalt d'un penyasegat d'un centenar de metres. En lloc de la típica desfilada com fan en altres localitats d'Alaska, centenars de persones es concentren a la base de la muntanya amb taules i cadires plegables, en una festa de barbacoa, cervesa i música a tot drap, tot contemplant els salts dels vehicles que deixen anar des de dalt amb una fusta travada a l'accelerador per tal de què surtin volant per damunt de la cinglera. El crits i aplaudiments es fan presents a cada vehicle que salta, que queda amuntegat sobre les restes

de ferralla que any rere any va creixent amb el corresponent vessament de líquids com la benzina, l'oli, líquid de frens o anticongelants. Em costa d'entendre que aquest paradís de natura i paisatge, centri aquesta colla d'eixelebrats per un acte així. Curiosament, en els centenars de vehicles més ben o mal aparcats que vam trobar a la carretera aquell dia, no n'hi vam veure cap d'elèctric o ni tan sols d'híbrid; ans al contrari, pick-ups sobredimensionats de benzina o dièsel, tant vells com nous, però de màxima cilindrada, que poc tenen a veure amb la cura del medi ambient i que per l'estat de molts d'ells, no crec que hagin trepitjat mai una ITV. Tal com es veu, a una gran part d'habitants d'Alaska, el respecte per la natura els importa ben poc i com a acèrrims seguidors d'en Trump, el canvi climàtic també n'és una quimera.

LA TRAVESSIA INFINITA. MARTIN**Skilton Adam.****Editorial: Ara llibres**

El 14 d'Abril del 2015 en Jeremies i el seu amic Salvi van patir un accident terrible escalant el Triangle de Tacul, un cim de 4.248 m als Alps. En Salvi va morir a l'acte i en Jere va sobreviure.

Després d'un mes en coma en un hospital de França i un any a l'Institut Guttmann, va haver d'aprendre a conviure amb les seqüeles físiques i mentals de l'accident.

Un cop acabada la rehabilitació en Jere es va marcar un nou repte com a nedador amb discapacitat.

Una història que parla de com transformar el dolor en una nova font d'energia, un motor per aconseguir fer realitat els teus somnis.

RESULTATS ESPORTIUS

JANA LÜSCHER ES PROCLAMA CAMPIONA D'ESPANYA MTBO

El cap de setmana del 20 i 21 d'abril, la Jana Lüscher Alemany, l'esportista de 23 anys de la Unió Excursionista de Vic, va proclamar-se doble campiona d'Espanya d'MTBO en les modalitats de llarga distància i de mitjana distància, en les quals va aconseguir el bronze en l'esprint. Les curses van tenir lloc a Badajoz, en tres terrenys diferents, ben tècnics i interessants per a l'orientació amb bicicleta de muntanya. Properament, l'esportista, que té la doble nacionalitat, competirà amb Suïssa.

LA SECCIÓ D'ORIENTACIÓ CONTINUA RECOLLINT ÈXITS

L'equip d'Orientació de la Unió ha protagonitzat podis al campionat d'Espanya de MTBO. El cap de setmana del 20 i 21 d'abril, l'equip d'Orientació de l'entitat va participar al Campionat d'Espanya de MTBO a Badajoz, on va obtenir uns resultats immillorables amb 8 podis. D'altra banda, també durant el mes d'abril, es va disputar a Àvila el Trofeu Martín Kronlund, puntuable per a la Lliga Espanyola d'Orientació 2024 i per a la classificació

de l'Europeu cadet i juvenil (EYOC). Els orientadors de la UEV Vic van repetir una gran actuació, aconseguint 4 medalles en la classificació final del torneig. Per acabar-ho d'arrodonir, durant aquesta primavera també hem sumat dos nous campions de Catalunya escolars. Felicitats!

ACTIVITATS I FORMACIONS

ACABA UNA NOVA EDICIÓ DEL CURS D'ESQUÍ ALPÍ PER INFANTS I JOVES

Els dies 9 i 10 de març va finalitzar el curs d'esquí alpí per a infants i joves; el primer cap de setmana es va fer a les pistes de La Masella i el segon a l'estació de Les Angles. Aquest any, tot i la mala temporada de neu, les dates en que es va fer el cursset va ajudar a que les condicions fossin òptimes, i els alumnes van poder esquiar en unes condicions de muntanya hivernal que altres anys havíem trobat a faltar. Es va gaudir d'una neu excel·lent i es van compartir bons moments amb les famílies.

LA SECCIÓ JOVE A MONTSERRAT

El passat 3 de març, la secció de joves de la Unió va pujar al cim de la Roca de Sant Salvador. La sortida va començar en direcció al Monestir de Montserrat, passant pels Degollats i pujant pel Pas dels Francesos, continuant cap al camí de Sant Benet fins arribar a l'Ermite de la Santa Creu. Van fer el cim de la Roca de Sant Salvador i, de tornada, van seguir cap a la Canal Plana per acabar baixant tota la Canal del Pou de Gat.

LA SAM A LA VALL DE LORD I AL REFUGI DE MALNIU.

Aquesta primavera, la Secció d'Alta Muntanya ha organitzat dues sortides. El 23 de març, la proposta va consistir en una ruta circular amb 800 metres de desnivell positiu i negatiu, i 13 km al Solsonès, passant per l'ermita de Sant Serní, els voltants de la Mola de Lord, diversos miradors de la presa de la Llosa del Cavall, i el santuari i cim de la Mola.

Ja al mes d'abril, l'indret escollit per a una nova sortida col·lectiva va ser la zona de Malniu. Sortint del pla de Fontanera cap al refugi de la Feixa, i des d'allà cap a l'estany de Malniu, la ruta va prosseguir visitant l'estany de Mal, força sec, fins al refugi de Malniu, on es va passar la nit. L'endemà, tocava fer cim al Puigpedrós per baixar fins a la Roca de Colom i acabar al pla de Fontanera, tancant així la sortida.

L'ENTITAT

UN ANY MÉS LA UNIÓ EXCURSIONISTA TÉ UNA PRESENCIA DESTACADA A LA NIT DE L'ESPORT.

Una nit plena de nominacions, diplomes i reconeixements. El divendres 15 de març, l'Atlàntida de Vic va acollir la 57a edició de la Nit de l'Esport Vigatà. Durant l'acte, es van donar a conèixer els millors esportistes vigatans i vigatanes de diverses categories, i un bon nombre de socis de l'entitat hi van tenir un paper destacat, amb 4 guanyadors/es en les seves categories i 6 nominacions a millor esportista.

A més, es va fer un merescut reconeixement a la trajectòria de Joan Conill Mateu, actualment Cap de redacció del Butlletí de La Unió.

EDICIÓ 2024 DEL FESTIVAL EXPERIÈNCIES

L'edició d'enguany va tenir lloc entre el 20 de març i el 24 d'abril i programava quatre sessions de perfil molt divers acompanyades de la presentació dels protagonistes o bé de les persones que han realitzat les peces que es presenten. Les quatre peces que s'hi van projectar van ser: "Bacs, clots i torrents de la Vall de Camprodon", "Posant els peus al sostre del continent americà", "Roques", un homenatge audiovisual a les matonaires de Montserrat i "Trekking 3 passos de l'Everest".

ASSEMBLEA GENERAL

L'Assemblea General Ordinària de Socis d'enguany va tenir lloc el dia 7 de maig, va servir per aprovar els comptes del 2023, el pressupost 2024 i les quotes del 2025. Totes les seccions van fer una breu presentació de les activitats del 2023, també es va fer un repàs de les col·laboracions amb l'Ajuntament de Vic, com l'organització de

la caminada inclusiva Fent Camí o la cursa dels 7 Portals. Finalment es van comentar els èxits i reconeixements destacats de persones de l'entitat a la Nit de l'esport i va haver-hi un torn final de precís i preguntes.

OBJECTIU "RESIDU 0" EN LA ORGANITZACIÓ D'ESDEVENIMENTS

La Unió Excursionista de Vic va acollir una trobada amb d'altres entitats esportives per repensar l'organització d'esdeveniments en clau de sostenibilitat i per generar el mínim impacte negatiu al medi. S'hi van compartir algunes pràctiques en diferents àmbits; marcatge, avituallament, oferta de serveis com lavabos, comunicació, entre d'altres. Per últim, també es va compartir la incorporació d'una mirada inclusiva i social, alguns dels elements de marcatge o la neteja dels gots reutilitzables, que la Unió encarrega a entitats socials del nostre entorn.

L'OLLA 2024 ESTRENA WEB I ESGOTA LES INSCRIPCIONS EN POQUES HORES

El 16 d'abril a les 20 h s'obrien les inscripcions per a la nova edició de l'Olla de Núria i a primeres hores del dia 17 ja s'havien exhaurit. L'edició d'enguany programarà quatre proves durant el cap de setmana dels 14 i 15 de setembre, la clàssica Olla de Núria, l'Olleta, l'Olla Júnior i la Tagolla. A més estrenava web on amb el mateix domini que l'antiga, olladenuria.cat, els usuaris podran consultar tots els detalls relatius a les curses en un format més actual i sobretot molt més accessible i estructurat.

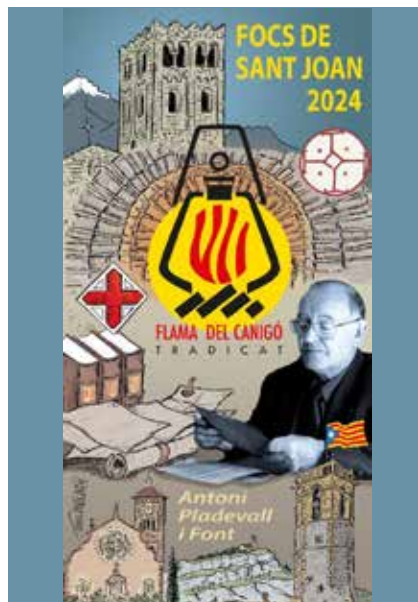
EL SERRALLONGA DE MOSSÈN GUDIOL

El dia 15 de maig, Ricard Dilmé va fer la conferència "El Serrallonga que va escriure Mn. Gudiol" i la presentació del llibre "Serrallonga, biografia inèdita". La introducció fou a càrrec de Xavier Roviró, que va posar en context l'autor i el llibre.

Ricard Dilmé, dibuixant, escriptor i estudiós del bandolerisme català, va donar llum a

un text d'una conferència sobre el bandoler Serrallonga que es va portar a terme el gener de 1931 al temple Romà de Vic, aleshores estatge social del Centre Excursionista de Vic. Aquesta conferència va ser escrita per mossèn Josep Gudiol, que fou el primer president dels excursionistes vigatans entre 1911 i 1923. Precisament, arran d'aquest fil, vam poder conèixer la visió més cultural i folklòrica que el bandoler català va deixar en la societat catalana de l'època. La sessió va finalitzar amb un petit col·loqui on els assistents van afegir altres hipòtesis sobre la vida del bandoler i la seva família, fet que va deixar en obert que encara hi ha marge per conèixer.

AGENDA

ACTIVITATS

31 de maig: Festa de l'estiu

7 de juny: Pujada solidaria a la Creu de Gurb

8 de juny: Visita al MUHBA

9 de juny: Sortida SAM a la Tossa del Cap de Siscaró

15 i 16 de juny: Curs d'iniciació a l'escalada de vies de varis llargs

23 de juny: Actes Flama del Canigó a Coll d'Ares. Seguidament ruta de Vic i arribada del foc a les 9 del vespre a la Plaça Major.

22 de juny: Escampant la Boira al pic del Moixeró

25 de juny al 25 de juliol: Casals esportius i estades

29 de juny: Sortida col·lectiva BTT Repte 2024 Nord-Sud.

30 de juny: Excursió "Verdaguer a Montgrony"

3 de juliol: Cursa Popular Urbana 7 Portals.

14 i 15 de setembre: XVII Edició Cursa Olla de Núria.

Tancament per vacances a secretaria del
1 al 25 d'agost.

Horari mes de juny Rocòdrom: **dimecres i dijous de 19:00 a 23:00 i divendres de 19:00 a 21:00**

maig 2024_setembre 2024

+ INFORMACIÓ

93 885 51 20

www.unioexcursionistavic.org

secretaria@unioexcursionistavic.org

VAL LA PENA ANAR-HI!

Des d'aquest espai ens agradaria que ens enviéssiu alguna foto d'aquell racó on us agrada anar a badar una estona; aquella ciutat que us va encantar en aquell viatge o aquell paisatge que un dia us va embadalir. Us agraïrem ens acompanyeu la foto amb un parell de ratlles amb el vostre comentari. Esperem les vostres imatges! Podeu enviar-ho amb el vostre nom i població al correu electrònic: secretaria@unioexcursionistavic.org indicant que és per aquest espai de El Butlletí.

SETENIL DE LAS BODEGAS - Cadis

Espectacular poble de la serralada de Cadis, amb els seus carrers-coves sota un impressionant sostre de roca que ens submergeix en un túnel d'habitatges i animats bars.

Miquel Colomà - Calldetenes

